Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (peti senat)

z dne 9. novembra 2017 *

„Predhodno odločanje – Direktiva 97/81/ES – Okvirni sporazum UNICE, CEEP in ETUC o delu s krajšim delovnim časom – Določba 4 – Delavci in delavke –Enako obravnavanje na področju socialne varnosti – Direktiva 79/7/EGS – Člen 4 – Vertikalno zaposleni delavec s krajšim delovnim časom – Dajatev za brezposelnost – Nacionalna ureditev, ki za določitev obdobja nadomestila iz zavarovalne dobe izključuje dneve, ko se ne dela“

V zadevi C-98/15,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Juzgado de lo Social nº 33 de Barcelona (delovno sodišče št. 33 v Barceloni, Španija) z odločbo z dne 6. februarja 2015, ki je na Sodišče prispela 27. februarja 2015, v postopku

María Begoña Espadas Recio

proti

Servicio Público de Empleo Estatal (SPEE),

SODIŠČE (peti senat),

v sestavi F. Biltgen (poročevalec), v funkciji predsednika senata, A. Tizzano, podpredsednik Sodišča, E. Levits, A. Borg Barthet, sodnika, in M. Berger, sodnica,

generalna pravobranilka: E. Sharpston,

sodni tajnik: V. Tourrès, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 15. junija 2016,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za Mario Begoño Espadas Recio A. Calvo Calmache, odvetnik,

– za špansko vlado A. Gavela Llopis, V. Ester Casas, L. Banciella Rodríguez-Miñón in A. Rubio González, agenti,

– za Evropsko komisijo S. Pardo Quintillán, A. Szmytkowska in M. van Beek, agenti,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 16. marca 2017

izreka naslednjo

* Jezik postopka: španščina.

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago določbe 4 Okvirnega sporazuma o delu s krajšim delovnim časom, sklenjenega 6. junija 1997 (v nadaljevanju: Okvirni sporazum), iz Priloge k Direktivi Sveta 97/81/ES z dne 15. decembra 1997 o okvirnem sporazumu o delu s krajšim delovnim časom, sklenjenim med UNICE, CEEP in ETUC (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 3, str. 267), in člena 4 Direktive Sveta z dne 19. decembra 1978 o postopnem izvrševanju načela enakega obravnavanja moških in žensk v zadevah socialne varnosti (79/7/EGS) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 1, str. 215).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Marío Begoño Espadas Recio in Servicio Público de Empleo Estatal (SPEE) (javni zavod za zaposlovanje, Španija) glede izračuna osnove trajanja nadomestila za brezposelnost za vertikalno zaposlenega delavca s krajšim delovnim časom.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 V splošnem razlogu 4 Okvirnega sporazuma je navedeno:

„[…] Evropski svet v sklepih z zasedanja v Essnu poudarja potrebo po ukrepih za spodbujanje zaposlovanja in enakih možnosti za ženske in moške in zahteva ukrepe, katerih cilj je ‚povečati zaposlitveno intenzivnost rasti, zlasti s prilagodljivejšo organizacijo dela, ki mora izpolnjevati želje zaposlenih in ustrezati zahtevam konkurence‘.“

4 V skladu z določbo 1(a) Okvirnega sporazuma je namen tega sporazuma „omogočiti odpravo diskriminacije delavcev, ki delajo s krajšim delovnim časom in izboljšati kakovost dela s krajšim delovnim časom“.

5 V skladu z določbo 2(1) Okvirnega sporazuma ta „velja za delavce, ki delajo s krajšim delovnim časom in so sklenili pogodbo o delu ali delovno razmerje, kot ju opredeljujejo veljavni zakoni, kolektivne pogodbe ali praksa v vsaki državi članici“.

6 V določbi 3(1) Okvirnega sporazuma izraz „delavec, ki dela s krajšim delovnim časom“ pomeni delavca, ki običajno opravi manj delovnih ur, izračunano tedensko ali na podlagi enoletnega povprečja, kakor znese običajen delovni čas primerljivega delavca, zaposlenega s polnim delovnim časom.

7 Določba 4(1) in (2) Okvirnega sporazuma določa:

„1. Pogoji zaposlitve delavcev, zaposlenih s krajšim delovnim časom, ne smejo biti manj ugodni od pogojev primerljivih delavcev, zaposlenih s polnim delovnim časom, zgolj zato, ker delajo krajši delovni čas. Te delavce se sme različno obravnavati le iz stvarnih razlogov.

2. Kjer je primerno, se uporabi načelo *pro rata temporis*.“

8 Določba 5(1)(a) Okvirnega sporazuma določa:

„Po določbi 1 tega sporazuma in načelu nediskriminacije delavcev, zaposlenih s krajšim delovnim časom, in delavcev, zaposlenih s polnim delovnim časom:

(a) morajo države članice po posvetovanju s socialnimi partnerji, skladno z domačo zakonodajo ali prakso, opredeliti in presoditi zakonske ali administrativne ovire, ki lahko omejujejo možnosti za delo s krajšim delovnim časom, in jih, kjer je primerno, odpraviti.“

9 V skladu s členom 2 Direktive 79/7 se ta uporablja med drugim za delavce, katerih dejavnost je prekinjena zaradi neprostovoljne brezposelnosti.

10 V skladu s členom 3 te direktive njeno področje uporabe zajema tudi zakonske sisteme, ki zagotavljajo varstvo pred brezposelnostjo.

11 Člen 4(1) iste direktive določa:

„Načelo enakega obravnavanja pomeni, da ni nobene diskriminacije na podlagi spola, bodisi posredne ali neposredne, še posebno ne glede zakonskega ali družinskega statusa in zlasti glede:

– namena sistemov in pogojev za dostop do njih,

– obveznosti glede prispevkov in izračunavanja prispevkov,

– izračunavanja dajatev, vključno z zvišanjem zaradi zakonskega partnerja in vzdrževancev, in pogojev, ki urejajo trajanje in obdržanje upravičenosti do dajatev.“

Špansko pravo

12 V členih od 203 do 234 Ley General de la Seguridad Social (splošni zakon o socialni varnosti) v različici, ki je bila odobrena z Real Decreto Legislativo 1/1994 (zakonska uredba št. 1/1994) z dne 20. junija 1994 (BOE št. 154, z dne 29. junija 1994, str. 20658) (v nadaljevanju: LGSS), je urejeno varstvo brezposelnih oseb.

13 V skladu s členom 204(1) LGSS je varstvo za primer brezposelnosti urejeno na ravni, ki temelji na prispevkih, in ravni socialnega varstva, obe pa sta javni in obvezni. Postopek v glavni stvari se nanaša na raven, ki temelji na prispevkih.

14 Člen 204(2) LGSS opredeljuje raven, ki temelji na prispevkih, s „ciljem zagotoviti nadomestilo dohodkov iz delovnega razmerja, ki se jih ne prejema več zaradi izgube zaposlitve ali skrajšanja delovnega časa“.

15 Glede trajanja nadomestila za brezposelnost, za katero se plačujejo prispevki, člen 210(1) LGSS določa:

„Trajanje nadomestila za brezposelnost je odvisno od zavarovalne dobe v zadnjih šestih letih pred nastankom pravnega položaja brezposelnosti ali preden je prenehala obveznost plačevanja prispevkov, v skladu z naslednjo lestvico:

Zavarovalna doba (v dnevih)/Obdobje prejemanja nadomestila (v dnevih)

od 360 do 539: 120

od 540 do 719: 180

od 720 do 899: 240

od 900 do 1079: 300

od 1080 do 1259: 360

od 1260 do 1439: 420

od 1440 do 1619: 480

od 1620 do 1799: 540

od 1800 do 1979: 600

od 1980 do 2159: 660

od 2160: 720.“

16 Glede delavcev, ki delajo s krajšim delovnim časom, so bile zakonske določbe sprejete z Real Decreto 625/1985 por el que se desarrolla la Ley 31/1984, de 2 de agosto, de Protección por Desempleo (kraljeva uredba 625/1985, ki se nanaša na uporabo zakona 31/1984 z dne 2. avgusta, o varstvu za primer brezposelnosti) z dne 2. aprila 1985 (BOE št. 109, z dne 7. maja 1985, str. 12699, v nadaljevanju: RD 625/1985).

17 Člen 3(4) RD 625/1985 določa, da če vplačani prispevki ustrezajo delu s krajšim delovnim časom ali dejanskemu delu v primeru zmanjšanja delovnega časa, se vsak dan, ko se dela, šteje za dan, za katerega so bili plačani prispevki, ne glede na trajanje delovnega časa.

Dejansko stanje v sporu o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

18 M. B. Espadas Recio je od 23. decembra 1999 do 29. julija 2013 neprekinjeno delala s krajšim delovnim časom kot čistilka. Njen delovni čas je bil razporejen tako: vsak teden po dve uri in pol ob ponedeljkih, sredah in četrtkih ter štiri ure vsak prvi petek v mesecu.

19 M. B. Espadas Recio je po prenehanju delovnega razmerja zaprosila za nadomestilo za brezposelnost. Z odločbo SPEE z dne 30. septembra 2013 ji je bila priznana pravica do tega nadomestila za 120 dni.

20 M. B. Espadas Recio je, ker je menila, da ima pravico do nadomestila za brezposelnost za 720 dni, ne pa zgolj za 120 dni, zoper to odločbo vložila pritožbo.

21 SPEE je z odločbo z dne 9. decembra 2013 M. B. Espadas Recio priznal pravico do nadomestila za brezposelnost za 420 dni. SPEE se je pri priznanju teh 420 dni oprl na dejstvo, da je treba pri delu s krajšim delovnim časom na podlagi člena 210 LGSS v povezavi s členom 3(4) RD 625/1985, če je trajanje nadomestila za brezposelnost določeno glede na dneve, za katere so bili plačani prispevki v zadnjih šestih letih, upoštevati zgolj dneve dejanskega dela, to je 1387 dni, ne pa celotnih šest let, za katera so bili plačani prispevki.

22 M. B. Espadas Recio je menila, da je plačala prispevke za zadnjih šest let v celoti, zato je vložila tožbo pri Juzgado de lo Social nº 33 de Barcelona (delovno sodišče št. 33 v Barceloni, Španija) in izpodbijala individualni izračun, ki ga je izdelal SPEE.

23 Zahtevek M. B. Espadas Recio se nanaša na trajanje nadomestila za brezposelnost, ki ji ga je priznal SPEE. Meni, da bi ji glede na to, da je delala šest zaporednih let in prispevke plačevala za 30 oziroma 31 dni na mesec (skupaj 2160 dni), pripadalo nadomestilo za brezposelnost v trajanju 720 dni, in ne 420 dni, kolikor ji je bilo priznanih, oziroma tri petine najdaljšega trajanja. Meni, da je zaradi tega, ker so pri izračunu njenega nadomestila za brezposelnost izključeni dnevi, ko ni delala, uvedeno različno obravnavanje v škodo vertikalno zaposlenih delavcev s krajšim delovnim časom. Delo s krajšim delovnim časom je „vertikalno“, če oseba, ki ga opravlja, dela nekaj delovnih dni v tednu, „horizontalno“ pa, če oseba, ki ga opravlja, dela vse delovne dni v tednu. V tem primeru je bil delovni čas M. B. Espadas Recio razporejen predvsem na tri dni v tednu.

24 Predložitveno sodišče navaja, da je zadevna oseba dokazala, da je prispevke plačala za vseh zadnjih šest let pred prenehanjem delovnega razmerja in da so bili mesečni prispevki izračunani na podlagi plače, ki jo je prejela za celoten mesec (30 ali 31 dni), ne pa za ure oziroma dneve, ko je delala. Vendar to isto sodišče ugotavlja, da nacionalna ureditev, obravnavana v postopku v glavni stvari, glede vertikalno zaposlenih delavcev s krajšim delovnim časom – kot je tožeča stranka – omogoča, da se upoštevajo zgolj dnevi, ko se dela, in ne celotno obdobje šestih let, za katero so bili plačani prispevki. Dnevi, za katere so bili plačani obvezni prispevki, se naj tako pri določitvi trajanja nadomestila za brezposelnost ne bi upoštevali v celoti.

25 Po mnenju navedenega sodišča je ta kategorija delavcev dejansko dvakrat kaznovana, saj se načelo *pro rata temporis* pri vertikalnem delu s krajšim delovnim časom uporablja dvakrat: prvič, nižje mesečno plačilo zaradi krajšega delovnega časa pomeni sorazmerno nižji znesek nadomestila za brezposelnost in drugič, trajanje tega nadomestila je krajše, saj se upoštevajo zgolj dnevi, ko se je delalo, čeprav je obdobje, v katerem so bili plačani prispevki, daljše.

26 Delavcem, ki opravljajo horizontalno delo s krajšim delovnim časom (delajo v vseh delovnih dneh) ali delo s polnim delovnim časom (neodvisno od razporejenosti delovnih ur v tednu), pa se prizna pravica do nadomestila za brezposelnost za obdobje, izračunano glede na vse dneve, za katere so bili plačani prispevki.

27 Predložitveno sodišče dodaja, da je dokazano, da nacionalna ureditev, obravnavana v postopku v glavni stvari, vpliva veliko bolj na ženske kot na moške.

28 V teh okoliščinah je Juzgado de lo Social nº 33 de Barcelona (delovno sodišče št. 33 v Barceloni) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali je treba določbo 4 [Okvirnega sporazuma] na podlagi sodne prakse, vzpostavljene s sodbo [z dne 10. junija 2010,] Bruno in drugi, (C-395/08 in C-396/08, EU:C:2010:329), razlagati tako, da se uporablja za dajatev, za katero se plačujejo prispevki, za brezposelnost, kot je ta določena v členu 210 [LGSS], ki se financira izključno iz prispevkov, ki jih plačujejo delavec in podjetja, ki so ga zaposlovala, in ki se izračuna glede na dobo zaposlitve, za katero so bili plačani prispevki, v zadnjih šestih letih pred nastankom pravnega položaja brezposelnosti?

2. V primeru, če bo odgovor na prejšnje vprašanje pritrdilen, ali je treba določbo 4 Okvirnega sporazuma na podlagi sodne prakse, vzpostavljene s sodbo [z dne 10. junija 2010], Bruno in drugi, (C-395/08, in C-396/08, EU:C:2010:329) razlagati tako, da nasprotuje nacionalni določbi, ki – tako kot člen 3(4) [RD 625/1985], na katero se sklicuje četrto pravilo odstavka 1 sedme dodatne določbe [LGSS] – v primerih ‚vertikalnega‘ dela s krajšim delovnim časom (delo samo tri dni na teden) – za namene izračuna trajanja nadomestila za brezposelnost izključuje dneve, ko se ne dela, čeprav so zanje plačani prispevki, posledica česar je krajše trajanje nadomestila za brezposelnost?

3. Ali je treba prepoved neposredne ali posredne diskriminacije na podlagi spola iz člena 4 [Direktive 79/7] razlagati tako, da preprečuje ali nasprotuje nacionalni določbi, ki tako kot člen 3(4) [RD 625/1985] v primerih ‚vertikalnega' dela s krajšim delovnim časom (delo samo tri dni na teden) iz izračuna dni, za katere so bili plačani prispevki, izključuje dneve, ko se ne dela, posledica česar je krajše trajanje nadomestila za brezposelnost?"

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

29 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali se določba 4(1) Okvirnega sporazuma uporablja za dajatev za brezposelnost, za katero se plačujejo prispevki, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari.

30 V zvezi s tem v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča določba 4(1) Okvirnega sporazuma določa, da pogoji zaposlitve delavcev, zaposlenih s krajšim delovnim časom, ne smejo biti manj ugodni od pogojev primerljivih delavcev, zaposlenih s polnim delovnim časom, zgolj zato, ker delajo krajši delovni čas, razen kjer je različno obravnavanje utemeljeno iz objektivnih razlogov (sodba z dne 13. julija 2017, Kleinsteuber, C-354/16, EU:C:2017:539,točka 25).

31 Sodišče je poleg tega razsodilo, prvič, da je iz preambule Okvirnega sporazuma razvidno, da se ta nanaša na „pogoje zaposlovanja delavcev, ki delajo s krajšim delovnim časom, ob upoštevanju dejstva, da o obveznem socialnem varstvu odločajo države članice" (sodba z dne 14. aprila 2015, Cachaldora Fernández, C-527/13, EU:C:2015:215, točka 36).

32 Ugotovilo je tudi, da pojem „pogoji zaposlitve" v smislu navedenega Okvirnega sporazuma zajema pokojnine, ki izhajajo iz delovnega razmerja med delavcem in delodajalcem, z izjemo pokojnin iz zakonskih sistemov socialne varnosti, ki so manj določene s tem razmerjem kot pa s socialnim redom (sodbi z dne 22. novembra 2012, Elbal Moreno, C-385/11, EU:C:2012:746, točka 21, in z dne 14. aprila 2015, Cachaldora Fernández, C-527/13, EU:C:2015:215, točka 37).

33 V obravnavanem primeru je iz spisa, ki je na voljo Sodišču, razvidno, da je sicer dajatev, obravnavana v postopku v glavni stvari, financirana izključno iz prispevkov, ki sta jih plačala delavec in delodajalec, vendar se ti plačujejo na podlagi nacionalne zakonodaje in zaradi tega niso urejeni s pogodbo o zaposlitvi, sklenjeno med delavcem in delodajalcem. Kot je v točki 38 sklepnih predlogov navedla generalna pravobranilka, je taka ureditev zato bližje sistemu socialne varnosti, s katerim upravlja država, v smislu sodne prakse, navedene v prejšnji točki. Navedeni prispevki zato ne morejo biti zajeti s pojmom „pogoj zaposlitve".

34 Na prvo vprašanje je torej treba odgovoriti, da se določba 4(1) Okvirnega sporazuma ne uporablja za dajatev, za katero se plačujejo prispevki, za brezposelnost, kakršna je obravnavana v postopku v glavni stvari.

Drugo vprašanje

35 Ob upoštevanju odgovora na prvo vprašanje ni treba odgovoriti na drugo vprašanje.

Tretje vprašanje

36 Predložitveno sodišče s tretjim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 4(1) Direktive 79/7 razlagati tako, da nasprotuje zakonodaji države članice, ki pri vertikalnem delu s krajšim delovnim časom iz izračuna dni, v zvezi s katerimi so bili plačani prispevki, izključuje dneve, ko se ne dela, in ki tako skrajša trajanje izplačevanja nadomestila za brezposelnost, če je ugotovljeno, da delavke tvorijo večino vertikalno zaposlenih delavcev, na katere taki nacionalni ukrepi negativno vplivajo.

37 Za odgovor na to vprašanje je treba spomniti, da sicer ni sporno, da pravo Unije ne posega v pristojnost držav članic, da organizirajo svoje sisteme socialne varnosti, in da se ob neuskladitvi na ravni Unije z zakonodajo vsake države članice določijo pogoji odobritve dajatev s področja socialne varnosti, vendar morajo države članice pri izvajanju te pristojnosti spoštovati pravo Unije (sodbi z dne 16. maja 2006, Watts, C-372/04, EU:C:2006:325, točka 92 in navedena sodna praksa, in z dne 5. novembra 2014, Somova, C-103/13, EU:C:2014:2334, točke od 33 do 35 in navedena sodna praksa).

38 Glede vprašanja, ali zakonodaja, kakršna je obravnavana v postopku v glavni stvari, pomeni – kot navaja predložitveno sodišče – posredno diskriminacijo glede žensk, je iz ustaljene sodne prakse Sodišča razvidno, da gre za posredno diskriminacijo, če uporaba nacionalnega ukrepa, ki je sicer oblikovan nevtralno, dejansko postavlja v slabši položaj veliko več žensk kot moških (sodbi z dne 20. oktobra 2011, Brachner, C-123/10, EU:C:2011:675, točka 56 in navedena sodna praksa, in z dne 22. novembra 2012, Elbal Moreno, C-385/11, EU:C:2012:746, točka 29).

39 V obravnavanem primeru je treba navesti, da nacionalna določba, obravnavana v postopku v glavni stvari, vključuje skupino delavcev, ki delajo s krajšim delovnim časom, v katero so po ugotovitvah predložitvenega sodišča v veliki večini zajete delavke. Odgovor na postavljeno vprašanje se mora torej opreti na te ugotovitve.

40 V zvezi s tem je treba pojasniti, da se zadeva, obravnavana v postopku v glavni stvari, razlikuje od tiste, v kateri je bila izdana sodba z dne 14. aprila 2015, Cachaldora Fernández (C-527/13, EU:C:2015:215), v kateri je Sodišče ugotovilo, da zakonodaja, obravnavana v postopku v glavni stvari, ki se nanaša na določitev osnove za odmero pokojnine za popolno trajno invalidnost, ne pomeni diskriminacije v smislu člena 4(1) Direktive 79/7. V tej sodbi je Sodišče namreč menilo, prvič, da nima na voljo neovrgljivih statističnih informacij glede števila delavcev, ki delajo s krajšim delovnim časom in ki so prekinili plačevanje prispevkov, ali s katerimi je dokazano, da so v tej skupini zajete predvsem ženske (glej v tem smislu sodbo z dne 14. aprila 2015, Cachaldora Fernández, C-527/13, EU:C:2015:215, točka 30), in drugič, da ima zadevni ukrep naključne učinke, saj so lahko bili nekateri delavci, ki so delali s krajšim delovnim časom in ki so bili domnevno v slabšem položaju zaradi navedenega ukrepa, na podlagi tega ukrepa celo v ugodnejšem položaju.

41 V obravnavanem primeru pa je iz spisa, ki je na voljo Sodišču – poleg tega, da statistični podatki, ki jih predložilo predložitveno sodišče, niso izpodbijani – jasno razvidno, da nacionalni ukrep, obravnavan v postopku v glavni stvari, negativno vpliva na vse vertikalno zaposlene delavce s krajšim delovnim časom, ki so zajeti s področjem uporabe tega nacionalnega ukrepa, saj je zaradi njega obdobje, v katerem imajo ti lahko pravico do nadomestila za brezposelnost, krajše od obdobja, ki je priznano horizontalno zaposlenim delavcem s krajšim delovnim časom. Poleg tega je dokazano, da ne more biti noben delavec, ki je vključen v to skupino, na podlagi takega ukrepa v ugodnejšem položaju.

42 Predložitveno sodišče je v postopku v glavni stvari tudi pojasnilo, da so v statističnih podatkih o delu s krajšim delovnim časom vsi delavci, ki delajo s krajšim delovnim časom, ne glede na to, ali je njihov delovni čas razporejen horizontalno ali vertikalno, enako obravnavani. Predložitveno sodišče zato meni, da je sicer od 70 do 80 % vertikalno zaposlenih delavcev s krajšim delovnim časom žensk, vendar gre za enak delež pri horizontalno zaposlenih delavcih s polnim delovnim časom. Na podlagi teh informacij je mogoč sklep, da nacionalni ukrep, obravnavan v postopku v glavni stvari, negativno vpliva na veliko večje število žensk kot moških.

43 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da ukrep, kakršen je obravnavani v postopku v glavni stvari, pomeni različno obravnavanje v škodo žensk v smislu sodne prakse, navedene v točki 38 te sodbe.

44 Tak ukrep pa je v nasprotju s členom 4(1) Direktive 79/7, razen če je utemeljen z objektivnimi dejavniki in dejavniki, ki niso nikakor povezani z diskriminacijo na podlagi spola. To velja, če ti ukrepi ustrezajo legitimnemu cilju socialne politike ter je z njimi mogoče doseči ta cilj in so ti za to potrebni (glej v tem smislu sodbo z dne 22. novembra 2012, Elbal Moreno, C-385/11, EU:C:2012:746, točka 32).

45 V obravnavanem primeru je treba ugotoviti, da je na obravnavi Kraljevina Španija, čeprav ni v predlogu za sprejetje predhodne odločbe nikakršnega sklica na cilj, ki se uresničuje z ukrepom, obravnavanim v postopku v glavni stvari, navedla, da načelo „plačevanja prispevkov v sistem socialne varnosti“ utemeljuje obstoj ugotovljenega različnega obravnavanja. Ker sta pravica do nadomestila za brezposelnost in njegovo trajanje izključno odvisna od dobe, v kateri je zaposleni delal ali je bil vključen v sistem socialne varnosti, bi bilo zato treba, da bi se upoštevalo načelo sorazmernosti, šteti zgolj dneve, ko je nekdo dejansko delal.

46 V zvezi s tem je treba navesti – čeprav je nacionalno sodišče tisto, ki mora nazadnje presoditi, ali je ta cilj dejansko tisti, ki ga nacionalni zakonodajalec uresničuje – da se ne zdi, da bi se z nacionalnim ukrepom, obravnavanim v postopku v glavni stvari, zagotavljalo soodvisnost, ki bi po mnenju španske vlade morala obstajati med prispevki, ki jih je plačal delavec, in pravicami, ki jih lahko uveljavlja na področju dajatev za brezposelnost.

47 Kot je namreč v točki 59 sklepnih predlogov navedla generalna pravobranilka, vertikalno zaposleni delavec s krajšim delovnim časom, ki je plačal prispevke za vsak dan vsakega meseca v letu, prejme nadomestilo za brezposelnost za krajše obdobje kot delavec, zaposlen za polni delovni čas, ki je plačal enake prispevke. V zvezi s prvim delavcem soodvisnost, na katero se sklicuje španska vlada, torej očitno ni zagotovljena.

48 Kot je v točki 58 sklepnih predlogov navedla generalna pravobranilka, bi bilo mogoče to soodvisnost zagotoviti, če bi glede vertikalno zaposlenih delavcev s krajšim delovnim časom nacionalni organi upoštevali druge elemente, kot so na primer doba, v kateri ti delavci in njihovi delodajalci plačujejo prispevke, celotni znesek plačanih prispevkov ali seštevek delovnih ur, saj so ti elementi – glede na pojasnila predložitvenega sodišča – upoštevani pri vseh delavcih, ki imajo horizontalno urejen delovni čas, ne glede na to, da delajo s polnim ali krajšim delovnim časom.

49 Ob upoštevanju vseh teh preudarkov je treba na tretje vprašanje odgovoriti, da je treba člen 4(1) Direktive 79/7 razlagati tako, da nasprotuje zakonodaji države članice, ki pri vertikalnem delu s krajšim delovnim časom iz izračuna dni, v zvezi s katerimi so bili plačani prispevki, izključuje dneve, ko se ne dela, in ki tako skrajša trajanje izplačevanja nadomestila za brezposelnost, če je ugotovljeno, da delavke tvorijo večino vertikalno zaposlenih delavcev, na katere taka zakonodaja negativno vpliva.

Stroški

50 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

1. **Določba 4(1) Okvirnega sporazuma o delu s krajšim delovnim časom, sklenjenega 6. junija 1997, iz Priloge k Direktivi Sveta 97/81/ES z dne 15. decembra 1997 o okvirnem sporazumu o delu s krajšim delovnim časom, sklenjenim med UNICE, CEEP in ETUC, se ne uporablja za dajatev, za katero se plačujejo prispevki, za brezposelnost, kakršna je obravnavana v postopku v glavni stvari.**

2. **Člen 4(1) Direktive Sveta z dne 19. decembra 1978 o postopnem izvrševanju načela enakega obravnavanja moških in žensk v zadevah socialne varnosti (79/7/EGS) je treba razlagati tako, da nasprotuje zakonodaji države članice, ki pri vertikalnem delu s krajšim delovnim časom izključuje iz izračuna dni, v zvezi s katerimi so bili plačani prispevki, izključuje dneve, ko se ne dela, in ki tako skrajša trajanje izplačevanja nadomestila za brezposelnost, če je ugotovljeno, da delavke tvorijo večino vertikalno zaposlenih delavcev, na katere taka zakonodaja negativno vpliva.**

Podpisi